Sygn. akt I C 1525/17

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Płocku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Łukasz Wilkowski
Protokolant:	Paulina Spiek

po rozpoznaniu w dniu 07 marca 2018 roku w Płocku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko A. P. i L. P.

o zapłatę kwoty 102.625,44 zł

I. zasądza od pozwanych A. P. i L. P. solidarnie na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 102.625,44 zł (sto dwa tysiące sześćset dwadzieścia pięć złotych czterdzieści cztery grosze) wraz z:

- dalszymi odsetkami umownymi za opóźnienie liczonymi w stosunku rocznym w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, ale nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od kwoty 92.371,10 zł (dziewięćdziesiąt dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt jeden złotych dziesięć groszy) od dnia 11 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz

- dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 10.237,79 zł (dziesięć tysięcy dwieście trzydzieści siedem złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 16 maja 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanych A. P. i L. P. solidarnie na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 5.188,67 zł (pięć tysięcy sto osiemdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1525/17

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 16 maja 2017 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych A. P. i L. P. solidarnie kwoty 92.371,10 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 11 maja 2017 roku do dnia zapłaty, kwoty 10.237,79 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 16,55 zł bez odsetek. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 1.283,00 zł i zwrotu innych kosztów w kwocie 12,83 zł. W uzasadnieniu wskazał, iż powód zawarł z pozwanymi umowę kredytu nr (...) w dniu 19 lipca 2013 roku zmienioną aneksem. Pozwani nie wywiązali się z ciążącego na nich zobowiązania terminowego dokonywana spłat w wysokości ustalonej w umowie. W związku z powyższym powód wypowiedział przedmiotową umowę, stawiając całą

należność w stan wymagalności. Pozwani nie spłacili tej wierzytelności. Na roszczenie powoda składają się kwoty: 92.371,10 zł tytułem należności głównej, 9.427,07 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 10% od dnia 07.07.2016 roku do dnia 24.04.2017 roku, 810,72 zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 10% od dnia 07.07.2016r do dnia 10.05.2017r, 16,55 zł tytułem opłat i prowizji (k. 2 - 7).

Postanowieniem z dnia 07 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie w sprawie sygn. akt VI Nc-e 929741/17 przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku (k. 8).

Pismem procesowym z dnia 21 sierpnia 2017 roku powód uzupełniając braki pozwu wniósł jednocześnie o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł oraz kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 9,84 zł (k. 11).

Pozwani w odpowiedzi na pozew z dnia 21 września 2017 roku wnieśli o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami procesu według norm przepisanych w przypadku nieprzedłożenia spisu kosztów, a dodatkowo kosztami nadania odpowiedzi na pozew i opłatą od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu podnieśli zarzut niewykazania istnienia roszczenia - zarówno w zakresie należności głównej, jak i należności ubocznych. Pozwani powołali się na to, iż przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych banku ma jedynie moc dokumentu prywatnego, a oni negują jego treść. Nadto powód nie wykazał, iż doszło do prawidłowego wypowiedzenia bądź rozwiązania umowy łączącej strony, z jakich przyczyn miałoby to nastąpić, a w konsekwencji powstania i wymagalności zobowiązania pozwanych, a także wysokości należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu. W ocenie zaś pozwanych obowiązek udowodnienia tych wszystkich okoliczności spoczywa na powodzie. Nadto podnieśli, iż kwota 14.987.44 zł z udzielonego kredytu została przeznaczona na pokrycie kosztów ubezpieczenia. Niewykorzystanie danej usługi w związku ze spłaceniem przez konsumenta zobowiązania przed terminem ustalonym w umowie kredytu, implikować powinno zwrot wartości niewykorzystanego świadczenia. Nadto w ocenie pozwanych powód nie udowodnił, że opłata z tytułu ubezpieczenia jest ekwiwalentna do świadczenia wzajemnego niezależnie od czasu trwania pożyczki i jej ochrony. Powód nie wykazał również jaka składka została odprowadzona do ubezpieczyciela. Nadto z dokumentów dołączonych do pozwu nie wynika, jak została wyliczona kwota roszczenia głównego oraz kwota odsetek (k. 35 - 37).

W toku dalszego procesu strony podtrzymały swoje wcześniejsze stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

L. P. i A. P. zawarli w dniu 19 lipca 2013 roku umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) z (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Zgodnie z tą umową bank udzielił im kredytu na okres 84 miesięcy w kwocie 90.000,00 zł na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych. Nadto w związku z zawarciem tej umowy kredytobiorcy byli jeszcze zobowiązani do poniesienia opłat z tytułu prowizji bankowej w kwocie 2.680,94 zł oraz ubezpieczenia na wypadek zgonu w wyniku nieszczęśliwego wypadku lub poważnego zachorowania klientów (...) Bank S.A. na okres pierwszych 12 miesięcy w kwocie 14.987,44 zł, na które to opłaty bank udzielił im dodatkowego kredytu zwanego „Kredytem Dodatkowym" w kwocie 17.668,38 zł na okres również 84 miesięcy. Kredyty te były oprocentowane według zmiennej stopy procentowej, której wysokość na dzień podpisania umowy wynosiła 16% w stosunku rocznym. Kredyty te miały być spłacane w stałych ratach miesięcznych w kwocie łącznej 2.138,52 zł miesięcznie płatnej 7-go dnia każdego kolejnego miesiąca. W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytów bank został uprawniony do pobierania od tych kwot podwyższonych odsetek naliczanych według stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. W umowie zastrzeżono również, iż bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 1 - miesięcznego okresu wypowiedzenia w razie m.in. zwłoki klienta z zapłatą pełnych rat, wynikających z harmonogramu spłat, za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. Jednocześnie podpisując umowę kredytobiorcy zlecili uruchomienie w/w kredytów poprzez przelew środków pieniężnych na wskazane w umowie rachunki (umowa kredytu - k. 17 - 20).

Przed podpisaniem umowy kredytu pozwani podpisali deklaracje zgody na objęcie ich przez Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą ze W. ochroną ubezpieczeniową na podstawie umowy grupowego ubezpieczenia na wypadek zgonu w wyniku

nieszczęśliwego wypadku lub poważnego zachorowania klientów (...) Banku S.A. (deklaracje zgody - k. 45 - 46, załączniki do wniosku o kredyt - k. 48 - 51).

L. P. i A. P. byli objęcie w/w ochroną ubezpieczeniową w okresie od 22 lipca 2013 roku do 21 lipca 2014 roku, a składka na ubezpieczenie w kwocie 14.987,44 została w całości zapłacona przez bank z udzielonego im kredytu dodatkowego (potwierdzenie ubezpieczenia - k. 50 - 51, potwierdzenie przelewu - k. 52).

W dniu 24 lipca 2014 roku strony podpisały aneks do w/w umowy kredytu konsumpcyjnego. Nastąpiło to na wniosek kredytobiorców o restrukturyzację zadłużenia w związku z ich problemami ze spłatą rat w dotychczasowej wysokości. Strony zmieniły umowę w ten sposób, iż wydłużyły okres spłaty kredytu o 24 miesiące tj. do 07 lipca 2022 roku. Nadto strony postanowiły doliczyć do kwoty kapitału kwotę zaległych odsetek wynikających z braku spłaty wymagalnych rat kapitałowo - odsetkowych w kwocie 1.009,73 zł. Bank nadto udzielił kredytobiorcom miesięcznej karencji na spłatę rat. W efekcie wydłużenia okresu kredytowania oraz zmiany wysokości oprocentowania, zmianie uległa również wysokość rat kapitałowo - odsetkowych do kwoty 1.831,02 zł miesięcznie (aneks do umowy kredytu konsumpcyjnego - k. 21 - 22, rozliczenie spłat - k. 53 - 54).

W marcu 2016 roku miała miejsce kolejna restrukturyzacja zadłużenia pozowanych i karencja w spłacie rat kapitałowo - odsetkowych. Mimo tego pozwani nadal mieli ogromne problemy ze spłatą kredytu i nie dokonywali już żadnych jego spłat (rozliczenie spłat - k. 53 - 54).

Pismami z dnia 01 września 2016 roku powód wezwał pozwanych do uregulowania w terminie 7 dni od daty doręczenia im tego pisma zaległości w kwocie 4.059,18 zł, zastrzegając, iż brak spłaty spowoduje konieczność podjęcia dalszych czynności windykacyjnych (wezwania do zapłaty - k. 23 - 24).

Pismami z dnia 22 lutego 2017 roku Bank złożył oświadczenie, iż wypowiada umowę kredytu nr (...) z zachowaniem okresu wypowiedzenia określonego w umowie i liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma. W następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami stanie się wymagalna. Jednocześnie poinformowano, iż Bank rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości. Oświadczenia te zostały doręczone A. P. w dniu 16 marca 2017 roku, zaś L. P. w dniu 13 marca 2017 roku (oświadczenia wraz z dowodami doręczenia - k. 25 - 28).

Na dzień wypowiedzenia umowy kredytowej pozostała do spłaty przez pozwanych:

- należność kapitałowa w kwocie 92.371,10 zł;

- odsetki umowne w kwocie 9.427,07 zł;

- odsetki za opóźnienie w kwocie 271,89 zł;

- koszty i opłaty - 13,41 zł (rozliczenie spłat - k. 53 - 54).

Pismami z dnia 24 kwietnia 2017 roku bank wezwał jeszcze pozwanych do spłaty całości należności na którą składały się:

- należność kapitałowa - 92.371,10 zł;

- odsetki umowne - 9.427,07 zł;

- odsetki za opóźnienie - 400,18 zł;

- koszty i opłaty - 16,55 zł (wezwania do zapłaty - k. 29 - 30).

W dniu 10 maja 2017 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...), w którym stwierdził, że w jego księgach figuruje wymagalne zadłużenie dłużników solidarnych A. P. i L. P. z tytułu umowy

kredytu nr (...) z dnia 09 lipca 2013 roku zmienionej aneksem z dnia 24 lipca 2014 roku wynoszące na dzień 10 maja 2017 roku 102.625,44 zł, na którą składają się:

- należność główna - 92.371,10 zł;

- odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 10% od dnia 07 lipca 2016 roku do dnia 24 kwietnia 2017 roku w kwocie 9.427,07 zł;

- odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitał w wysokości 10% od dnia 07 lipca 2016 roku do dnia 10 maja 2017 roku w kwocie 810,72 zł;

- opłaty i inne prowizje w kwocie 16,55 zł;

- dalsze odsetki umowne od kwoty kapitału w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie od dnia 11 maja 2017 roku do dnia zapłaty, które na dzień sporządzenia tego wyciągi wynosiły 10% (wyciąg z ksiąg banku - k. 12, pełnomocnictwo - k. 15, wydruk z KRS - k. 31 - 32).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty oraz ich kopie, dając im wiarę w całości. Pozwani nie przedłożyli w sprawie niniejszej ani żadnych dowodów, które by przeczyły treści w/w dokumentów, ani nie przedłożyli żadnych wniosków dowodowych, które to podważałyby ich wiarygodność. Sąd zaś mając na uwadze całość tejże dokumentacji nie miał podstaw do zanegowania jej wiarygodności. Znaczna część z tychże dokumentów, to dokumenty prywatne tak jak umowa kredytowa, aneks do niej, deklaracje zgody na przystąpienie do ubezpieczenia, potwierdzenia przelewów, wypowiedzenie umowy, wezwania do zapłaty i wreszcie wyciąg z ksiąg banku i rozliczenie spłat przedłożone przez powoda. Pozwani nie zaoferowali żadnych dowodów, które podważałyby wiarygodność w.w, nie przedstawili również żadnych własnych twierdzeń o faktach negujących fakty wskazywane przez powoda. Z dokumentów w postaci umowy kredytu i deklaracji przystąpienia do ubezpieczenia oraz potwierdzenia przelewu i rozliczenia spłat wynikają oświadczenia pozwanych, którym to oświadczeniom w żaden sposób nie zaprzeczyli potwierdzające zawarcie przez nich umowy kredytu i jej wykonanie przez powoda. Gdyby powód nie przekazał im środków z umowy kredytowej nie dokonywaliby przecież spłaty rat kredytu. W toku procesu nie przedstawili również żadnych dowodów spłat innych niż powód. Nie zanegowali jednocześnie twierdzeń powoda, iż do pewnego momentu kredyt był spłacany. To zresztą wynika również z podpisanego przez nich aneksu do umowy, gdzie jednoznacznie wskazano, iż zobowiązanie powoda zostało wykonane. Kwestia wysokości składki na ubezpieczenie również wynika z oświadczenia pozwanych podpisanego przez nich. Sam zaś sposób ustalenia wysokości tejże składki w toku niniejszego procesu nie ma żadnego znaczenia, skoro spór prowadzony jest z bankiem, który jedynie pośredniczył w zawarciu tej umowy i kredytował składkę, a nie z ubezpieczycielem, który składkę naliczył i był stroną umowy ubezpieczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Podstawą roszczenia powoda w sprawie niniejszej była umowa kredytu zawarta pomiędzy stronami, a oparta na zasady określone w art 69 i następnych ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe. Powód z niej wywodził swoje roszczenia.

Na wstępie wskazać należy, iż w postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada opisana w art 3 k.p.c., który to przepis zobowiązuje strony zarówno do wyjaśnienia okoliczności sprawy (ciężar przytoczenia) i przedstawienia dowodów na tę okoliczność (ciężar dowodu), jak i nakłada na nie obowiązek mówienia prawdy. Z obowiązkiem mówienia prawdy związana jest także powinność zupełności, czyli kompletności wyjaśnień, wyrażająca się w tym, że strona ma obowiązek przedstawienia wszystkich okoliczności sprawy, a więc również tych niekorzystnych. Jednym z przepisów przewidujących konsekwencje naruszenia przez stronę reguły z art 3 k.p.c. jest przepis art 230 k.p.c., który to zezwala Sądowi na uznanie faktów za przyznane, w sytuacji, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o

faktach. A zatem obowiązkiem stron procesu cywilnego jest wypowiedzenie się o faktach mających istotne znaczenie dla sprawy i nie może się ono ograniczać w przypadku pozwanego jedynie do negowania okoliczności faktycznych podnoszonych przez powoda i to jedynie na zasadzie „powód nie udowodnił, a ja temu przeczę". Taka postawa procesowa strony pozostaje w wyraźnej sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c. Jak trafnie podkreślił Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 20 października 2015 r. w sprawie sygn. akt I ACa 933/15, oświadczenie, że strona przeciwna faktu nie udowodniła, w sytuacji gdy stronie składającej takie oświadczenie rzeczywisty stan rzeczy jest niewątpliwie znany, nie jest tożsame z zaprzeczeniem temu faktowi, ale stanowi uchylenie się od oświadczenia, czy dany fakt miał miejsce, połączone z próbą odwołania się jedynie do prawdy formalnej. A właśnie w taki sposób zachowali się pozwani w sprawie niniejszej, którzy poza przytoczeniem rozważań prawnych dotyczących kwestii wyciągów z ksiąg banku, w żaden sposób nie odnieśli się jednoznacznie do twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych leżących u podstaw żądania. Można jedynie domniemywać, iż przyznali tylko, że zawarli umowę kredytu z pozwanym, skoro jedynym zarzutem dotyczącym okoliczności faktycznych jest kwestia przekazania środków na poczet umowy ubezpieczenia. Jeżeli chodzi o pozostałe elementy istotne nie zajęli żadnego stanowiska, nie odnieśli się ani do kwestii realizacji przez nich tej umowy, ani do kwestii wypowiedzenia tej umowy, ani do kwestii wysokości ewentualnego ich zobowiązania wynikającego z tej umowy. Nie wskazali ani tego, że spłacili kwotę kredytu, ani że nie spłacili, ani że nie spłacili wszystkiego, ale w wysokości niższej niż ta żądana przez powoda.

Nadto pozwani wychodzą z błędnego założenia, iż dokumenty prywatne nie mają żadnej mocy dowodowej i na ich podstawie nie jest możliwe ustalenie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy cywilnej. Zagadnienie mocy dowodowej dokumentów prywatnych jest przedmiotem jednolitego stanowiska judykatury, w myśl którego dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie ogranicza się do konsekwencji wynikających z domniemania przewidzianego w art. 245 k.p.c. (tak m.in. SN w wyroku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie II CSK 119/10, LEX nr 603161; w wyroku z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie III CSK 66/13, LEX nr 1463871; w wyroku z dnia 12 września 2014 r. w sprawie I CSK 634/13, LEX nr 1504324). U podstaw zasady swobodnej oceny dowodów leży bowiem brak formalnej hierarchii środków dowodowych. Błędna jest również interpretacja treści art 253 k.p.c. przez pozwanych. Zgodnie przyjmuje się, że, przepis ten, należy interpretować w związku z obowiązywaniem art. 245 (por. także uzasadnienie wyroku SA w Poznaniu z dnia 18 października 2005 r., I ACa 323/05, LEX nr 175204; wyrok SA w Szczecinie z dnia 9 maja 2013 r., I ACa 132/13, LEX nr 1392045). Strona twierdząca, że oświadczenie zawarte w dokumencie nie pochodzi od jego wystawcy, powinna to udowodnić niezależnie od tego, czy sama taki dokument podpisała. A zatem przedmiotem dowodu jest ustalenie, w tym przypadku pochodzenia dokumentu, a nie jego treści. Dokument ten bowiem dowodzi to, że osoba, która go podpisała określonej treści oświadczenie złożyła, a nie to, że oświadczenie to jest zgodne z prawdą. Jak zaś wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 czerwca 2016 roku sygn. akt I ACa 1758/15 mimo nowelizacji prawa bankowego dokonanej ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 777), wyciąg z ksiąg bankowych nadal pozostaje dokumentem uprawniającym powoda do wystąpienia z pozwem w postępowaniu nakazowym (art. 485 § 3 k.p.c.). Nadal także ustawodawca, dostrzegając szczególne wymogi formalne obowiązujące przy jego sporządzaniu, uznaje wyciąg z ksiąg bankowych za dokument stanowiący dostateczną podstawę wpisu do ksiąg wieczystych (art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe). W swojej istocie wyciąg z ksiąg bankowych zawiera bowiem złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych. Prowadzenie zaś tych ostatnich poddane jest zarówno regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 330) oraz rozporządzenia Min. Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. z 2013 r. poz. 329), jak i ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 174).

W sprawie niniejszej powodowy bank udowodnił przede wszystkim fakt zawarcia umowy z pozwanymi (k. 17 - 20) oraz jej zmiany w dniu 24 lipca 2014 roku (k. 21 - 22). Następnie przedstawiono dowody wystosowania do pozwanych wezwań do zapłaty z dnia 01 września 2016 roku i wreszcie dowody doręczenia pozwanym oświadczeń o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy (k. 25 - 28). Wbrew twierdzeniom pozwanych oświadczenia te zawierają

również wskazanie przyczyny wypowiedzenia umowy ze wskazaniem wysokości zaległości istniejącej w dacie wypowiadania umowy. Jednocześnie wypowiedzenia te zostały dokonane zgodnie z zapisami umowy. Po stronie pozwanych istniało wg stanu na dzień 1 września 2016 roku zadłużenie przewyższające dwukrotność raty miesięcznej (zadłużenie - 4.059,18 zł, wysokość raty po zmianie - 1.831,02 zł). Bank wezwał pozwanych do spłaty tego zadłużenia wyznaczając im na to termin 7 dni, zgodnie z umową. Następnie po bezskutecznym upływie tego terminu wypowiedział umowę zgodnie z § 10 ust a) tej umowy (k. 19). Pozwani w swej odpowiedzi na pozew w żaden sposób do dokumentów tych się nie odnieśli, a tym samym nie zanegowali ich. Trudno zaś, aby powód w inny sposób miał dowodzić te okoliczności. Gdyby pozwani spłacali zadłużenie mieliby przecież możliwość złożenia czy to potwierdzeń spłat rat, czy to możliwość złożenia wniosku o zobowiązanie powoda do przedstawienia takich potwierdzeń. Tego zaś nie uczynili i jednocześnie nie podnieśli twierdzeń przeciwnych do twierdzeń powoda. Powód nadto przedstawił wyciąg z ksiąg banku (k. 12), który stanowi dowód tego, iż w księgach tych istnieje odnotowane zadłużenie pozwanych we wskazanej w nim wysokości, ale nie tylko, bowiem dodatkowo zaoferował jeszcze jeden dokument prywatny w postaci rozliczenia spłat kredytu (k. 53 - 54). Pozwani dokumentu tego w żaden sposób nie zanegowali, za wyjątkiem standardowego twierdzenia, iż dokument prywatny nie jest dowodem w postępowaniu sądowym. Pozwanie nie ustosunkowali się do wynikających z tego dokumentu dokonanych przez nich na poczet kredytu wpłat, a także sposobu ich rozliczenia przez powoda. Pamiętać zaś należy z jak specyficzną umową mamy do czynienia w sprawie niniejszej. Jest to umowa kredytu, która jest bardzo zbliżona swym charakterem do umowy pożyczki. Jak zaś wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 31 lipca 2014 roku sygn. akt I ACa 174/14 w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jak wskazano wyżej w ocenie Sądu Okręgowego powód udowodnił zarówno zawarcie umowy z pozwanymi, jak i wykonanie swojego zobowiązania poprzez przekazanie środków pieniężnych zgodnie z dyspozycją pozwanych, w tym w kwocie 14.987,44 na rzecz ubezpieczyciela. Pozwani w toku niniejszego procesu nie zgłosili zaś nawet własnego twierdzenie, iż spłacili to zobowiązanie, czy też że spłacili je w wysokości innej niż to wskazał powód. Stąd też Sąd ustalił, iż wysokość zobowiązania pozwanych wg. stanu na dzień wniesienia pozwu jest zgodna z żądaniem pozwu. Jeżeli chodzi o kwotę kapitału to ta wynika z umowy kredytu i przedstawionego przez powoda rozliczenia spłat. Wysokość odsetek umownych (odsetek kapitałowych) jest zaś wynikiem działania matematycznego polegającego na wyliczeniu wysokości odsetek należnych od kwoty kapitału w okresie wskazanym przez powoda w wyciągu z ksiąg banku wg. stop procentowej wynoszącej 10%, która to stopa odpowiada wysokości odsetek maksymalnych. Analogicznie jest wyliczona wysokość odsetek za opóźnienie tzw. karnych od kapitału wymagalnego, za okres wskazany w wyciągu. W tym zakresie Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń do wyliczeń powoda, a również pozwani nie odnieśli się do tego elementu.

Jeżeli chodzi o podniesione przez pozwanych zarzuty dotyczące umowy ubezpieczenia i wysokości składki należnej od nich z tego tytułu to podkreślić ponownie należy, iż spór w sprawie niniejszej jest sporem pomiędzy powodem, jako bankiem i kredytodawcą, a pozwanymi, jako kredytobiorcami, a roszczenie powoda wynika z umowy kredytu. Kwestia wykonania umowy ubezpieczenia przez ubezpieczyciela z punktu widzenia niniejszego procesu jest irrelewantna. To nie powód ustalał wysokość składki na ubezpieczenie, lecz ubezpieczyciel, a pozwani, co najistotniejsze na wysokość tej składki wyrazili zgodę podpisując deklarację przystąpienia do ubezpieczenia. Nadto, jak ustalił Sąd powód przekazał składkę w imieniu pozwanych na rzecz ubezpieczyciela. Nadto umowa ubezpieczenia była realizowana przez okres ustalony przez strony czyli 12 miesięcy od daty zawarcia umowy kredytu (§ 2 umowy). W późniejszym okresie pozwani nie korzystali z ochrony ubezpieczeniowej, a zatem kwestia wypowiedzenia umowy kredytu, co nastąpiło już po okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej, nie ma żadne znaczenia z punktu widzenia wysokości składki ubezpieczeniowej. Nadto, gdyby nawet te twierdzenia pozwanych były zgodne z rzeczywistością to pamiętać należy, iż zwrotu części składki ubezpieczeniowej mogliby oni domagać się od ubezpieczyciela, a zatem Towarzystwa (...) S.A. we W., a nie powodowego Banku, który jedynie kredytował składkę ubezpieczeniową.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku. W zakresie odsetek Sąd orzekł zgodnie z art 481 § 1 i 2 k.c., z tym, że w zakresie należności obejmującej kapitał wysokość odsetek za opóźnienie wynika z umowy zawartej między stronami (§ 8 - k. 18v), zaś w zakresie naliczonych przez powoda do dnia wytoczenia powództwa i skapitalizowanych odsetek kapitałowych oraz odsetek za opóźnienie z w/w art 481 § 2 k.c. i są to odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanych. Na koszty te złożyły się: opłata sądowa od pozwu - 5.132,00 zł, opłata manipulacyjna w elektronicznym postępowaniu upominawczym - 12,83 zł, opłata skarbowa od pełnomocnictw - 34,00 zł i koszt uwierzytelnienia notarialnego dokumentów przez powoda - 9,84 zł. Łącznie jest to kwota 5.188,67 zł, o której orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.